

[Freddy Madsen.]

der uden skyld er kastet ud i arbejdsløshed, har vi påvist mange gange. Erkendelsen af problemerne ved en permanent høj arbejdsløshed kommer også til udtryk i den socialdemokratiske beskæftigelsesplan. I en omtale af nødvendigheden af at lave særlige foranstaltninger for langtidsarbejdsløse siges det:

»I modsat fald kan konsekvenserne for mange blive, at tilknytningen til arbejdsmarkedet langsomt løsnes, og at det personlige initiativ og tiltroen til ny beskæftigelse forringes.«

Jeg synes, det er rigtigt sagt, men problemerne løses ikke ved at tilbyde forskellige former for terapi, men ved at sikre, at folk kommer i arbejde.

Som vi har sagt så ofte tidligere, erkender vi blankt, at den nuværende krise er et resultat af selve det kapitalistiske samfunds struktur. Den er derfor samtidig en ny bekræftelse på, at dette samfundssystem har overlevet sig selv, men netop derfor bliver det ikke bedre, når regeringen og socialdemokratiet fuldt og helt er indstillet på at administrere på systemets egne betingelser, og at det er tilfældet, viser jo en lang række af eksempler.

Der tales meget om at sikre erhvervslivet nødvendige investeringsmidler, men på trods af, at der omkring jordpolitikken er etableret et nyt flertal i folketinget, lader man uhindret spekulatøren i værdistigningerne på jord og fast ejendom fortsætte. På dette område har man endda givet nye indrømmelser til de borgerlige partnere i augustforliget. Man erkender selv, at det er nødvendigt at sikre et fald i renten, men samtidig udsteder man indenlandske statsgældsbeviser til milliardbeløb for, som man selv siger, at forhindre nye spekulationer imod den danske krone.

Samtidig med disse begunstigelser af kapitalen er alle kræfter sat ind netop i denne situation for at hindre arbejdere og tjenestemænd i en rimelig andel af det merprodukt, som de faktisk skaber. Dette skal ses i sammenhæng med det umiddelbare pres, som krisen skaber i virksomhederne, og som bl. a. afspejles i finansministerens forventninger om at kunne spare arbejdsløshedsdagpenge, fordi stadig færre af de arbejdsløse kan forvente at få de maksimale understøttelsessatser.

Vi under altså ikke, at regeringen har levet op til sine valgløfter og til de muligheder, der findes for at føre en anden politik. Samtidig erkender vi naturligvis, at der er kræfter, der

ønsker at gøre det endnu værre. Jeg noterede mig med interesse hr. Erling Olsens nye fortolkning af arternes oprindelse; den troede jeg ellers at vi var sådan nogenlunde enige om, selv om vi naturligvis også anerkender, at der er forskel i udviklingsniveau. Men jeg forstår nu, at hr. Erling Olsen, antagelig ud fra sin videnskabelige baggrund, har opfundet en ny oprindelsesdato, jeg ved ikke helt, hvornår den skriver sig fra, men det var måske omkring ved august sidste år.

Jeg noterede også – og det må jeg i og for sig sige med tilfredshed for vores vedkommende – at mens hr. Erling Olsen anså, at der var artsforskelle mellem den politik, som socialdemokratiet fører, og den, som vi ønsker ført, så var der kun væsensforskelle i forhold til partiet venstre. Det er sagen i en nøddeskal. Højrepartiernes linje kommer til udtryk i de ændringsforslag, der er stillet af venstre, konservative og fremskridtspartiet, og som ensidigt er beregnet på at foretage nye asociale besparelser og vælte nye byrder over på den jævne befolkning.

Typisk for fremskridtspartiet – og det kommer ikke som nogen overraskelse – er besparelser, der vil føre til øget arbejdsløshed, undergrave vort sociale system og smadre de kulturelle og uddannelsesmæssige forudsætninger, der er en betingelse for en progressiv udvikling, alt sammen betalt med en nedsættelse af skatterne, der ensidigt er til fordel for de rige og de besiddende. Det er typisk for fremskridtspartiet, at de afholder en faglig konference, der ser et hovedformål i at bekæmpe de minimale indrømmelser, der er påtvunget arbejderbevægelsen i mæglingsforslaget. Til komplettering af billedet hører fremskridtspartiets entydige anerkendelse nu af både EF og forsvarsforliget. Det eneste opmuntrende er den afklaring af partiets hensigter, der langsomt, men sikkert breder sig blandt de vælgere, der en tid lang lod sig vildføre af hr. Glistrups demagogi.

Nu vel, der er brug for kritiske betragtninger, der er brug for et nyt syn på mange ting, men det skal ikke være på en linje som den, fremskridtspartiet anlægger, og som ville tilbageføre tilstandene i Danmark til middelalderlige forhold. Det er tværtimod nødvendigt at erkende, at der skal dybtgående forandringer til med indgreb over for den vildtvoksende kapitalisme og de ulykker, som den bringer over menneskene. Vi nærer ingen illusioner om, at omplaceringer på finanslovsforslaget alene er i stand